

Nejvyššímu soudu ČR

prostřednictvím

Krajského soudu v Ostravě

Havlíčkovo nábreží 34

728 81 Ostrava

Ke sp. zn. 32 Icm 3249/2016
(KSOS 25 INS 10525/2016)
Naše zn. OKD16/Juř
V Brně dne 24. 9. 2021

Žalobkyně: **Ing. Ivana Tesařová**, IČO: 479 82 594, sídlem nám. Ondry Foltýna 82/63,
733 01 Karviná – Staré Město

Právně zastoupena: **JUDr. Tomášem Chlebikem**, advokátem, číslo osvědčení ČAK 1302,
se sídlem Stavbařů 2202/34, 734 01 Karviná – Mizerov

Žalovaný: **Ing. Lee Louda**, IČO: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00
Praha 1 **insolvenční správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s.**,
IČO: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06
(dále jen „**Dlužník**“)

Právně zastoupen: **JUDr. Dušanem Dvořákem**, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714,
se sídlem a adresou pro doručování **DRV Legal, s.r.o. advokátní
kancelář**, Hlinky 505/118, 603 00 Brno, datová schránka: mcbpt3u

Vyjádření k dovolání žalobkyně

Zasláno datovou schránkou

Bez příloh

I. Úvod

1. Právní zástupce žalovaného obdržel dne 10. 9. 2021 přípis Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 9. 2021, č.j.: 32 ICM 3249/2016-210, kterým mu byla určena lhůta deseti dnů k případnému vyjádření se k dovolání žalobkyně ze dne 15. 8. 2021 proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 11. 2020, č.j. 32 ICM 3249/2016–128 (dále jen „**Usnesení KS**“) a usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 18. 5. 2021, č.j. 32 ICM 3249/2016, 13 VSOL 75/2021-183 (dále jen „**Usnesení VSOL**“). Následně, dne 14. 9. 2021 obdržel právní zástupce žalovaného další přípis Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 9. 2021, č.j.: 32 ICM 3249/2016–214, jímž mu byla určena lhůta dalších deseti dnů k případnému vyjádření se k doplnění dovolání žalobkyně ze dne 10. 9. 2021.
2. V návaznosti na tyto přípisy Krajského soudu v Ostravě zasílá právní zástupce žalovaného níže vyjádření žalovaného k dovolání žalobkyně, a to k jeho úplnému, tj. doplněnému znění.

II.

Nepřípustnost podaného dovolání

3. Dle ustanovení § 237 OSŘ platí, že není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, **jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva**, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.
4. Komentářová literatura pak k tomuto ustanovení říká: „§ 237 obsahuje čtyři kritéria přípustnosti dovolání, jejichž výčet **je taxativní** a která jsou spojena s otázkami hmotného nebo procesního práva, na nichž závisí napadené rozhodnutí odvolacího soudu. Důsledkem takto koncipované přípustnosti dovolání je, že dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, ať už hmotněprávním, nebo procesněprávním (srov. § 241a odst. 1). Rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení určité otázky hmotného nebo procesního práva tehdy, **jestliže její vyřešení je určující pro právní posouzení věci...** Vzhledem k tomu, že přípustnost dovolání podle § 237 je spojena výhradně s právními otázkami, **nemůže být založena námitkami proti skutkovým zjištěním odvolacího soudu.**“ (srov. viz DOLEŽÍLEK, Jiří. § 237 [Přípustnost dovolání proti konečnému rozhodnutí odvolacího soudu]. In: SVOBODA, Karel, SMOLÍK, Petr, LEVÝ, Jiří, DOLEŽÍLEK, Jiří a kol. *Občanský soudní řád*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 1055.).
5. Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 30. 3. 2020, sp. zn. 21 Cdo 323/2020 nato uvádí, že: „*Správnost skutkového stavu věci zjištěného v řízení před soudy nižších stupňů v dovolacím řízení probíhajícím v procesním režimu účinném od 1. 1. 2013 důvodně zpochybnit nelze. Dovolací přezkum je ustanovením § 241a odst. 1 o. s. ř. vyhrazen výlučně otázkám právním, ke zpochybnění skutkových zjištění odvolacího soudu nemá tudíž dovolatel k dispozici způsobilý dovolací důvod; **tím spíše pak skutkové námitky nemohou založit přípustnost dovolání** (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 29 Cdo 4097/2014).*“
6. Přípustnost svého dovolání shledává žalobkyně ve skutečnosti, že napadená Usnesení KS a Usnesení VSOL závisí na vyřešení otázek, které v rozhodování dovolacího soudu nebyly doposud vyřešeny, a to:
 - a. absence poučení právního zástupce účastníka ze strany insolvenčního správce a soudu;
 - b. doručení rozhodnutí ve věci samé na adresu jinou než účastníkem uvedenou, bez předchozí snahy o doručení adresu takto označenou;
 - c. nedostupnost protokolu o přezkumném jednání na stránkách insolvenčního rejstříku, ačkoliv je soudem tvrzen opak;
 - d. pochybení insolvenčního správce lze postavit na roveň pochybení soudu a lze je zhojit v řízení o žalobě pro zmatečnost;

- e. stanoví-li zákon, že poučení poskytne účastník insolvenční správce nebo soud a insolvenční správce poučení neposkytne, je povinen poučení poskytnout soud.
7. Ani jedna z těchto otázek však dle žalovaného nezakládá přípustnost dovolání žalobkyně, což ke každé jednotlivé otázce odůvodňuje žalovaný následovně.

Ad a.

8. Ačkoliv je první z žalobkyní uváděných otázek formulována natolik vágně, že by mohla připouštět i takový výklad, že se jedná o otázku právní, s ohledem na obsah podaného dovolání je zjevné, že se jedná o otázku skutkovou. V rámci svého dovolání se totiž žalobkyně zabývá tím, že poučení ve smyslu ustanovení § 197 odst. 2 IZ mělo být doručeno právnímu zástupci žalobkyně, nikoliv žalobkyni samotné, což mělo za následek nesprávný postup žalobkyně při podání incidenční žaloby. Je zjevné, že tato otázka není otázkou právní.
9. První otázka pak ze shodných důvodů nemůže být ani otázkou, na jejímž vyřešení by mohlo záviset rozhodnutí odvolacího soudu, když předmětem řízení před těmito soudy byla žaloba pro zmatečnost ve smyslu § 229 OSŘ a násl. Žaloba pro zmatečnost jako mimořádný opravný prostředek totiž neslouží k přezkoumání skutkových závěrů přijatých soudem v rámci samotného sporu.

Ad b.

10. V případě druhé žalobkyní formulované otázky, která opět připouští několikero výkladů, žalovaný poukazuje na skutečnost, že i pokud by tato otázka byla otázkou právní, není otázkou rozhodnou pro předmětnou věc. Pokud ustálená rozhodovací praxe odvolacího soudu dovozuje, že otázka, zda bylo účastníkovi doručeno předepsaným způsobem, ztrácí význam za situace, kdy se předmětná písemnost dostala do rukou adresáta (srov. viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2016, sp. zn. 21 Cdo 5278/2014, příp. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 2425/2011) pak není otázka, zda musí být před doručením na adresu jinou, vyvinuta snaha o doručení na adresu účastníkem uvedenou, otázkou relevantní.
11. Dle žalovaného však, opět s ohledem na obsah dovolání žalobkyně, směřuje otázka ke skutkovému posouzení předmětné věci, nikoliv posouzení právnímu.

Ad c.

12. Třetí otázka, kterou žalobkyně předkládá dovolacímu soudu jako otázku hmotného nebo procesního práva, zakládající přípustnost dovolání, není zcela zjevně otázkou právní. Posouzení, zda byl protokol o přezkumném jednání zveřejněn v insolvenčním rejstříku či nikoliv je opakovaně posouzením skutkovým. Ani na základě takovéto otázky nelze přípustnost žalobkyní podaného dovolání založit.

Ad d.

13. Co se týče předposlední otázky, pro předmětné řízení, resp. pro rozhodnutí odvolacího soudu, je rozhodnou otázkou, zda pochybení insolvenčního správce (pokud by k tomuto došlo, což žalovaný popírá, ale dále se k tomuto nevyjadřuje, neboť toto není předmětem posouzení v dovolacím řízení) při doručování vyznění ve smyslu § 197 odst. 2 IZ je možné postavit na roveň pochybení insolvenčního soudu.
14. Dovolací soud však již ve svém usnesení ze dne 28. 5. 2015, sp. zn. 29 NSCR 29/2013, potvrdil, že insolvenční správce má při doručování písemností postavení soukromé osoby. Na insolvenčního správce se tak nepoužijí ustanovení občanského soudního řádu o doručování písemností. Případné pochybení insolvenčního správce tak zcela zjevně nelze považovat za pochybení insolvenčního soudu.
15. Ani čtvrtá otázka, kterou dovolacímu soudu předkládá žalobkyně tak nemůže být otázkou, na jejímž vyřešení by záviselo rozhodnutí ve věci a která by doposud nebyla vyřešena. Rovněž tato otázka tak přípustnost dovolání žalobkyně dle názoru žalovaného nezakládá.

Ad e.

16. Žalovaný má za to, že stejně jako všechny ostatní žalobkyní předložené otázky i poslední otázka není způsobilá přípustnost jejího dovolání založit. Z textu dovolání je zjevné, že žalobkyně ve skutečnosti napadá toliko skutkovou stránku věci, když tvrdí, že insolvenční soud ani insolvenční správce nesplnili svou poučovací povinnost. Otázkou, zda je insolvenční soud povinen věřitele, jehož pohledávka byla popřena, poučit ve smyslu § 197 odst. 2 IZ, pokud tak neučiní insolvenční správce, se odvolací soud vůbec nezabýval a zabývat se jí neměl, neboť tato otázka není otázkou, na níž by jeho rozhodnutí záviselo.

IV.

Shrnutí

17. V rámci svého dovolání žalobkyně toliko cituje obsáhlé pasáže z Usnesení KS a Usnesení VSOL a opakuje skutková pochybení, kterých se měl žalovaný v rámci insolvenčního řízení Dlužníka dopustit.
18. Žádnou otázku ve smyslu ustanovení § 237 OSŘ, tj. otázku hmotného nebo procesního práva, na jejímž vyřešení by záviselo rozhodnutí odvolacího soudu a která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, však žalobkyně v rámci svého dovolání netvrdí.
19. **Dle žalovaného tak není dovolání žalobkyně přípustné.**

V.

Návrh

20. S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalovaný navrhuje, aby **Nejvyšší soud dovolání žalobkyně ze dne 15. 8. 2021 ve znění doplnění ze dne 10. 9. 2021 odmítl** jako nepřípustné, popř. by dovolání žalobkyně zamítl jako nedůvodné, a přiznal žalovanému náhradu nákladů dovolacího řízení.

Podáno s účtou

Za **Ing. Lee Loudu**,
insolvenčního správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s.

JUDr. Dušan Dvořák,
advokát v plné moci